

Opinia do ustawy o ratyfikacji

Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia o ekstradycji między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r.

Podstawą ekstradycji, czyli wzajemnego wydawania osób pomiędzy Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki jest obecnie Umowa sporządzona w Waszyngtonie dnia 10 lipca 1996 r. między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji.

Potrzeba renegocjacji tej umowy wynikła z przystąpienia Polski do Unii Europejskiej i konieczności dostosowania przepisów Umowy dwustronnej (RP-USA o ekstradycji) do rozwiązań wprowadzonych Porozumieniem między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji, podpisanym 25 czerwca 2003 r. w Waszyngtonie.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. a Porozumienia UE-USA Unia Europejska zapewniła, że każde z Państw Członkowskich UE zobowiąże się do stosowania swojej umowy dwustronnej zawartej ze Stanami Zjednoczonymi (w kwestii wzajemnego wydawania osób) w sposób zgodny z Porozumieniem UE-USA.

Porozumienie UE-USA nie weszło jeszcze w życie. Stanie się to po upływie trzech miesięcy od daty wymiany między UE i USA dokumentów wskazujących, że wszystkie państwa UE zakończyły wewnętrzne procedury zapewniające, że zmienione umowy dwustronne o ekstradycji mogą wejść w życie.

Umowa przedłożona do ratyfikacji składa się z dwóch części: Umowy dostosowawczej i Załącznika. Część dostosowawcza zawiera postanowienia ogólne

ze wskazaniem, które z przepisów Umowy dwustronnej ulegają zmianie i na jakiej podstawie (odpowiedni przepis Porozumienia UE-USA). W tej części zawarte są również przepisy intertemporalne. Natomiast w Załączniku zawarto skonsolidowany (jednolity) tekst Umowy dwustronnej, uwzględniający wprowadzone zmiany i uzupełnienia.

Nowe, zmienione regulacje dotyczą między innymi: uprawnienia Państwa wezwanego do obwarowania warunkiem wydania osoby, w sytuacji gdy przestępstwo, z powodu którego wnosi się o wydanie jest zagrożone karą śmierci (art. 6 Załącznika), zasad udzielania informacji podlegających szczególnej ochronie, dopuszczenia w postępowaniu ekstradycyjnym dokumentów opatrzonych pieczęcią Ministerstwa Sprawiedliwości lub Ministerstwa lub Departamentu właściwego do spraw zagranicznych, bez potrzeby ich dalszej legalizacji, a także postępowania w przypadku jednoczesnego złożenia wniosku o ekstradycję i wniosku o przekazanie na mocy europejskiego nakazu aresztowania .

Ponieważ Umowa dotyczy wolności, praw i obowiązków obywatelskich określonych w Konstytucji oraz spraw uregulowanych w ustawie, związanie się nią przez Rzeczpospolitą Polską powinno nastąpić w drodze ratyfikacji przez Prezydenta RP za uprzednią zgodą parlamentu wyrażoną w ustawie (art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji). Ustawa nie budzi zastrzeżeń legislacyjnych.

Oprac. B. Mandylis